

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Ostravě

uvádí:

Vánoční hra

2013

DESET SLOV NA CESTU

Marta Machová

0. SCÉNA - BÁSEŇ „DESATERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ“

Postavy: MAGDA M., BÁRA M., ANIČKA W., JANIČKA K.

Rekvizity: 4 mikrofony

MAGDA: Deset Božích přikázání, to je snadné počítání. Za prvé, co je nám známo?

ANIČKA: Bůh je jeden, stojí psáno.

BÁRA: Za druhé, nám ku pomoci

ANIČKA: Bůh je s námi ve dne v noci.

MAGDA: Za třetí jak přikázáno

ANIČKA: Máme v úctě jeho jméno.

VŠICHNI: Za čtvrté i to už víme, den sváteční oslavíme.

BÁRA: Na řadě je pátý prstíček. Co nám připomíná malíček?

JANIČKA: Patřím tatínkovi a mamince. Mám je ráda ze všech lidí nejvíce.

ANIČKA: Za šesté hezky se chovat, znamená neubližovat.

MAGDA: Za sedmé ni v době zlého, neopustím druha svého.

BÁRA: Za osmé to každý z nás přec ví, nevezmu si, co mi nepatří.

VŠICHNI: Za deváté slibujeme, že pomlouvat nebudeme!

MAGDA: A desáté přikázání?

JANIČKA: Závist hezká vlastnost není.

PÍSEŇ - *Kdo je mocný jak ty Hospodine (EZ 609) + sbor*

1. Kdo je mocný jak ty, Hospodine, tvoje svatost nikdy nepomine,
velký jsi v skutcích hodných chval, svou moc jsi v divech dokonal.	všichni
2. Spravedlivé jsou tvé cesty, Králi./ ten, kdo je zná, neustále chválí
pro jejich přímost, pravdivost / tě od věků až na věčnost.	muži
3. Jediný jsi svatý: tvoje jméno / na věky buď v bázni velebeno.
Národy ze všech končin jdou / a sklánějí se před tebou.	ženy
4. Provedls nás, lid svůj, nocí temnou,/ vidíme již zemi zaslíbenou,
milosrdenství a moc tvá / v den soudů tvých nás zachová.	všichni + shromáždění
5. Všemohoucí Králi, svatý Pane,/ tvoje vláda nikdy nepřestane,
věčné je tvoje království, kde slávy tvé se světlo skví!	všichni + shromáždění

1. SCÉNA - PRVNÍ PŘIKÁZÁNÍ

*Postavy: GEDEON, 1. ČLEN OBECNÍ RADY, 2. ČLEN OBECNÍ RADY, 3. ČLEN OBECNÍ RADY, STAROSTA,
BOŽÍ POSEL, NOSIČ SVÍTKU*

Rekvizity: stůl, 4 židle, jídlo + mísy, ovoce, klobásky, obraz Zemana, koš, plodiny, lampa

(Obecní rada sedí u stolu, všichni jí.)

STAROSTA: „Ty Verčo,“ *(otáčí se na jednu členku obecní rady)* „klobásky jsou úžasné. Vyříd' otcí, že mu tu studnu obecní rada nechá postavit. Tak co máme dál?“

1. ČLEN OBECNÍ RADY: „Dalším bodem dnešní schůze je výslech hospodáře Gedeona. Čeká za dveřmi.“

STAROSTA: „Ach, jo. Tak pro něj někdo běžte.“

3. ČLEN OBECNÍ RADY odchází a po chvíli přivede Gedeona.

(Gedeon přichází z kuchyně.)

GEDEON: „Dobré ráno slavná obecní rado.“

2. ČLEN OBECNÍ RADY: „Nech si ty vtipy. Však on tě ten humor přejde, Gedeone.“

STAROSTA: „Tak se na to podíváme.“ *(Dožvýká, utře si ruce do ručníku a čte z papíru)*. „To máme – rušení nočního klidu, navádění k výtržnictví, ničení cizího majetku-dokonce obecního majetku, žhářství, vysmívání se Baalovi, stavění oltáře pro nějakého boha jménem *(hledá ve spisu)* jménem Hospodin.“

2. ČLEN OBECNÍ RADY: „Gedeone! Gedeone! To si trochu přehnal. Co nám k tomu řekneš?“

GEDEON: „Víte, to bylo tak. Před nedávnem jsem sklízel úrodu, aby mi ji zase neukradli Midjánci když to všechno začalo.“

(Následující scéna se odehrává u dveří kuchyňky. Světlo v sále zhasne. Rozsvítí se lampa, která bude ukazovat na Gedeona a Božího posla.)

GEDEON *sklízí úrodu do koše a říká si nahlas*: „To se mi to letos urodilo, musím si pospíšet.“

BOŽÍ POSEL *(Přichází postava ze zadní části sálu a Gedeon ji nevidí. Až když bude za ním, osloví jej cizinec-Boží posel)*: „Hospodin s tebou, Gedeone.“

GEDEON *(otočí se)*: „To jsem se tě lekl, cizinče. A co jsi mi to říkal?“

BOŽÍ POSEL: „Hospodin s tebou Gedeone!“

GEDEON *(vystrašeně)*: „Pst, tohle už neříkej! Mohl by tě někdo slyšet.“ *(Ustrašeně se dívá kolem sebe)*

BOŽÍ POSEL: „Neboj se, Gedeone. Hospodin vám chce pomoc. Vysvobodí vás od trápení s těmi Midjánskými lupiči!“

GEDEON *(pochybovačně)*: „A co za to chce? Určitě to nebude jenom tak.“

BOŽÍ POSEL: „Nejdřív je potřeba přestat sloužit cizím bohům. A musíš, Gedeone začít hezky od sebe. Víš, jak máte za domem tu sochu Baala? Jak se k ní modlí celá tvá rodina. Tu musíš odstranit.“

GEDEON: „Já sám? Vždyť by mě za to mohl někdo pěkně zmlátit. Já nejsem přece žádný hrdina.“

BOŽÍ POSEL *položí ruku na rameno Gedeona:* „ Neboj, Hospodin bude s tebou. Tak jen seber všechnu svou odvahu a jdi.“

(Lampa zhasne. Světlo v sále se rozsvítí.)

(Boží posel odejde do kuchyně, Gedeon se vrací ke stolu, kde stále sedí celá obecná rada.)

GEDEON: „...Tak jsem sebral všechnu svou odvahu a šel jsem...“

STAROSTA: „A kdo je to vlastně Hospodin? Další bůžek? Stejně jediný opravdový vůdce lidu, který je pro mě vzorem je Miloš Zeman!“*(vytáhne obraz Zemana a zálibně si jej prohlíží, může jej leštit rukávem.)*

3. ČLEN OBECNÍ RADY: „No Zeman, ten určitě. Co ten v životě dokázal? Když to srovnám třeba s úspěchem takové Terezy Maxové, ta je naprosto dokonalá. Je boží.“

2. ČLEN OBECNÍ RADY: „Tsss, Maxová. Kam se hrabe na Evu Herzigovou, to je pro mě opravdová hvězda. Víte, že má nejdelší nohy na světě?“

STAROSTA: „Zeman!“

2. ČLEN OBECNÍ RADY: „Herzigová!“

3. ČLEN OBECNÍ RADY: „Maxová!“

GEDEON: „No myslím, že se pletete všichni, protože Bůh je jen jeden...“

1. ČLEN OBECNÍ RADY: „Správně. Já souhlasím tady s Gedeonem.“

GEDEON: „Děkuji.“

1. ČLEN OBECNÍ RADY: „Souhlasím s tím, že Bůh je jen jeden a jmenuje se Usain Bolt. Teda řeknu vám, já jsem ho viděla běžet. To není člověk, je v něm něco nadpozemského...“

(Ze zadu přinese NOSIČ SVÍTKU svitek, STAROSTA ho přečte a připevní na desky umístěné v přední části sálu.)

PÍSEŇ - Svítá 125: Jen ty, Pane můj - sbor

2. SCÉNA - DRUHÉ PŘIKÁZÁNÍ

Postavy: MODERÁTORKA, KAREL GOTT, ROZTLESKÁVAČKY, MUŽ, MLADÍK, STARŠÍ ŽENA, DÍVKA, NOSIČ SVÍTKU

Rekvizity: 5 židli, bezdrátový mikrofon, nápis televize Babylon talk show a Daniela Navrátilová, začátek písňe Babylon, sluchátka

(Moderátorka vchází na prázdnou scénu – znělka Babylon - píseň s Gottem, roztleskávačky tančí a tleskají. Je vítána potleskem. Mezi diváky sedí herci.)

MODERÁTORKA: „Zdravím vás všechny u dalšího dílu velmi oblíbené talk show televize Babylon. Pro ty, kteří by mě ještě náhodou neznali - mé jméno je Daniela Navrátilová. Dnešním tématem je „Co je pro mě v životě nejdůležitější?“ Například pro mě je nejdůležitější mít stále nabitý telefon i svou kreditku *(zasměje se svému*

vtipu). A zeptám se hned vás někoho z publika. (*Dívá se a prochází kolem lidí s mikrofonem*). Například tady tento sympatický muž, tamta mladá dívka a tady ta trochu starší, ale stále velmi pěkná žena a tady ten chlapec. Kdybyste byli tak laskaví a šli ke mně dopředu. Posad'te se. (*Posadí se*). Dobrý večer. Sedí se vám pohodlně? Ano, tak nebudeme ztrácet čas. Zeptám se nejdřív tohoto muže - co je pro vás ta nejdůležitější věc na světě?“ (*Předa mikrofon.*)

MUŽ: „Dobrý večer. Mám rád dobré jídlo. Ale když se mě ptáte na úplně nejdůležitější věc na světě, bez které si neumím představit svůj život, tak je to zajít si s kamarády na dobré pivo. Každou neděli trávím v hospodě. Dobrá hospoda je pro mě jako chrám.“

MODERÁTORKA: „Velmi dobrá odpověď! (*vstane - otáčí se na publikum*). Komu se líbila tato odpověď, ať zatleská! Děkuji, děkuji a teď zkusím vybrat někoho jiného... tady tu mladou dívku. (*Sedne si*). Co vy vnímáte jako nejdůležitější věc na světě?“

DÍVKA: „No určitě je pro mě nejdůležitější světový mír.“

MODERÁTORKA: „Aha. Dovoluji si vás ale upozornit, že právě teď vás sleduje zhruba milión diváků, měla byste mluvit pravdu!“

DÍVKA: „Tak dobře, nejdůležitější pro mě je dobře vypadat. Chodím na lifting a uvažuji už o plastice. Hodně mých kamarádek nějakou plastiku absolvovalo a vypadají úplně úžasně. To je přece to hlavní, vypadat dobře!“

MODERÁTORKA: „No to je taky zajímavý názor. Co na to publikum? A co vy?“ (*otočí se na starší ženu*)

STARŠÍ ŽENA: „Já jsem z poměrně bohaté rodiny. Pro nás bylo vždycky nejdůležitější postarat se o náš majetek. Starat se o to, co nám tady zanechali naši předci. A já jsem měla štěstí, že mi tady zanechali tak velký majetek.“

MODERÁTORKA: „Úžasně! Vyjádřete podporu potleskem (*otáčí se znovu na publikum*). A ještě tu máme jednoho hosta, který dosud nic neřekl. Chlapče, co nám k tomu řekneš ty?“

MLADÍK (*má sluchátka, tak neslyší*)

MODERÁTORKA *mu sejme sluchátka*: „Co je pro tebe nejdůležitější? Bez čeho by sis svůj život nedokázal představit, ty?“

MLADÍK *nevrle*: „To je snad jasný, ne? Facebook, skype, mobil a MP4. Vrat'te mi to“ (*vezme si sluchátka a dá si je na uši.*)

MODERÁTORKA: „Taky dobrá, i když velmi svérázná odpověď! To chce potlesk! Líbí se mi, že i dnes v 21. století máme všichni jasno v tom co je na světě nejdůležitější a teď bychom...“

(*Přichází NOSIČ SVÍTKU s druhým svítkem a předá jej MODERÁTORCE, ta přečte a pověsí na desky. Všichni odcházejí do kuchyně.*)

HUDBA NA HARMONIUM

3. SCÉNA - TŘETÍ PŘIKÁZÁNÍ

Postavy: KOSTELNICE, 1.MODLÍČÍ, 2.MODLÍČÍ, 3.MODLÍČÍ, HRAJÍCI NA HARMONIUM

Rekvizity: bezdrátový mikrofon, hadr, smeták, obraz kostela

(Kulisa kostela, zezadu přichází kostelnice s hadrem a se smetákem, vytírá a poslouchá, 3 modlíci přichází z kuchyně, mluví do mikrofonu, zkusit potichu u toho hrát na harmonium pro vytvoření kostelové atmosféry - známou píseň EZ.)

1. MODLÍČÍ (*klekne, až kolem ní bude kostelnice vytírat*): „Pane Bože, ty víš, že chodím každou neděli do kostela, dávám velký salár. Jsem poslušná křesťanka, vedu život, tak jak sis to přál, nechala jsem se zvolit i do toho staršovstva. Dělán to všechno zadarmo a zcela nezištně. Prosím myslí na to Bože, až budu něco nutně potřebovat. Amen.“

(Kostelnice kroutí hlavou a jde dál, hudba na harmonium.)

2. MODLÍČÍ (*klekne, až kolem ní bude kostelnice vytírat*): „ Pane Bože, já ti moc děkuji, za to, že jsem úspěšná v práci a že mě máš tak rád. Prosím tě o tvou přízeň nadále, a ať jsem pořád tak bohatá. Amen.“

(Kostelnice kroutí hlavou a jde dál, hudba na harmonium.)

3. MODLÍČÍ (*klekne, až kolem ní bude kostelnice vytírat*): „Pane Bože, díky za minulou sobotu. Byl to krásný den, jak jsme v tvém jménu pokřtili moji novou loď. Díky za nového faráře, který je ochotný křtít nejen lidi, ale i lodě a jiné věci. Je fakt bezva. Amen.“

(Kostelnice kroutí hlavou a jde dál, hudba na harmonium.)

(Přijde NOSIČ SVÍTKU se svítkem, předá KOSTELNICI, ta příkázání přečte a vyvěsí na desky. Vráti se do kuchyně.)

PÍSEŇ - Otče náš nebeský - sbor

4. SCÉNA - ČTVRTÉ PŘIKÁZÁNÍ (PANTOMIMA)

Postavy: FARÁŘ, NOSIČ CEDULKY, PRVNÍ POSTAVA, DRUHÁ POSTAVA, HRAJÍCI NA KLAVÍR, NOSIČ SVÍTKU

Rekvizity: 1 židle, talár, cedulky s dny v týdnu, PC, lopata

Jednotlivé dny - pondělí, úterý atd. napsány na papíře - 2 postavy - každý nějak pracuje - jeden manuálně, jeden píše na PC, nosič cedulek, práce i v neděli, ke konci týdne patrná únava. Během týdne zní „Píseň práce“ (česká komunistická píseň na klavír). V neděli přichází z kuchyně FARÁŘ v taláru, „Píseň práce“ přechází v píseň „Pojďte ke mně všichni“, pak FARÁŘ přečte příkázání, vyvěsí na desky, mezi tím HRAJÍCI NA KLAVÍR a sbor zpívá píseň „Pojďte ke mně všichni“.

PÍSEŇ - Pojďte ke mně všichni - sbor

5. SCÉNA - PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Postavy: OTEC, MATKA, SYN, DCERA, NOSIČ SVÍTKU

Rekvizity: mobil, stůl, 4 židle, hrnec, naběračka, hluboké talíře, lžíce

(U stolu sedí otec, matka, dcera a jí večeři.)

MATKA: „Máte dost? Nechcete přidat?“

OTEC: „Ne díky, ale je to výborná polévka, moc se ti povedla!“

DCERA: „Fakt je moc dobrá mami.“

MATKA: „Musím ještě nechat Petrovi.“

OTEC: „Petr si žádné jídlo nezaslouží. Chodí poslední dobou k večeři čím dál tím později. Já v 15 letech jsem musel být už v sedm večer doma a...“

DCERA *do toho vpadne posměšně*: „A žádné odmlouvání se tehdy netrpělo. Když jsem už náhodou přišel pozdě, poslali mě za trest bez jídla spát. Tohle si nám tati vyprávěl už tisíckrát.“

OTEC: „Nebud' drzá. Ano, vyprávěl, ale zřejmě jste vůbec nepochopili, proč vám to stále připomínám. Protože mi, naše generace jsme ještě měli v úctě svoje rodiče.“

MATKA: „Je to tak, dneska aby se člověk bál, co s ním bude, až zestárne. Ale ten Petr už by tu vážně měl být! Venku je už tma.“

DCERA *radostně*: „Třeba se ztratil, nebo ho někdo unesl. Super, budu mít pokoj jenom pro sebe!“

OTEC: „Magdo, nestraš svoji maminku!“

Na scénu přichází ze zadní části (foyer) sálu syn.

SYN: „Zdravím ctěné rodiče i svou krásnou malou sestřičku!“ (*Usedne ke stolu a nabere si polévku.*)

OTEC: „Nech si to vtipkování. Kde jsi zase lital?“

MATKA: „Nejz to polévku, je studená. Skočím ti ji přihrát do mikrovlnky.“ (*Vezme talíř a odejde do kuchyně.*)

OTEC *se obrací na syna*: „Tak čekám na odpověď, kde jsi byl?“

SYN: „No zdrželi mě kamarádi.“

OTEC: „A to nemůžeš zavolat? Proč jsme vám s maminkou kupovali mobily?“

DCERA: „Mě ho koupila babička, tati.“

OTEC: „To je snad jedno, kdo ho koupil. Hlavně, že ho máš. A kredit ti platím já. A jde o to, že máte mít tolik slušnosti a aspoň zvednout telefon a ozvat se nám, když už se někde zapomenete. Víte jaký má maminka o vás strach?“

SYN a DCERA: „Ne!“

OTEC: „Až budete mít jednou děti tak to pochopíte sami.“

MATKA *přichází s polévkou, kterou položí před syna na stůl*: „Tak kde jsi byl Petřičku?“

SYN: „Nejsem Petříček a už jsem to říkal tatškovi-byl jsem s kamarády. Vy s tím teda naděláte.“

(Zazvoní telefon a dcera to zvedne - chvílku se baví zády a do toho otec říká:)

OTEC: „Nebudeš takhle mluvit se svou matkou! Ona tě porodila, starala se o tebe, když jsi byl malý. Měl by sis jí vážit.“

DCERA *se otočí*: „Tati, to je pro tebe.“

OTEC *ještě našťvaně*: „Kdo je to?“

DCERA: „Babička, říká, že už jsi jí dlouho nezavola.“

OTEC *vezme sluchátko*: „No, ahoj mami.....nene....ano....ano....no asi nám to zase nevyjde. Podívám se do diáře“ *(Dívá se na manželku, která zavrtí hlavou, on sám se do diáře nedívá, jen o tom mluví, dcera se synem se dívají na otce a nelíbí se jim to)* „No tak fakt mami, nevyjde nám to. Moc mě to mrzí..... mami není mi pět a nejsem Románek, ale Roman. Měj se dobře, a že zdravím i tatšku.“ *(Podívá se po svých dětech a po chvílce trapného ticho řekne)*: „Co koukáte, běžte spát. Už je pozdě.“

(NOSIČ SVÍTKU přináší svitek a dává jej OTCI. Ten příkázání přečte a pověsí na desky)

PÍSEŇ - EZ 540 - Prosím tebe Pane můj - Zpívají jen malé děti

MAGDA M. (+flétna), BÁRA M., ANIČKA W., JANIČKA K. s doprovodem.

6. SCÉNA - ŠESTÉ, SEDMÉ, OSMÉ PŘIKÁZÁNÍ

Postavy: NEZABIJEŠ, NESESMILNÍŠ, NEPOKRADEŠ, NOSIČ SVÍTKU
Rekvizity: kříž a v poslední sloce písně se rozsvítí velké světlo, provazy

(Zhasne se světlo. Prázdné jeviště, tři postavy. Pak se začne zpívat „Hříchy tvý tě jednou doženou“, postupně si rozvazují pouta. Až budou osvobozeni NOSIČ SVÍTKU přinese svitky a předa je hercům. Ti je postupně přečtou a pověsí na desky)

PÍSEŇ - Svítá 79 Hříchy tvý tě jednou doženou

„ARCHAICKÁ“ HUDBA - JACQUES PAISIBLE SONATE I (KLARINETY)

7. SCÉNA - DEVÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Postavy: SOKRATES, OSOBA, NOSIČ SVÍTKU
Rekvizity: stůl, 1 židle, tlustá kniha, 3 síta, tabule a 2 kolumny (dekorace)

(Sokrates sedí za stolem a čte si knihu, přichází osoba.)

OSOBA: „Poslyš, Sokrate, musím ti říct něco důležitého!“

SOKRATES: „Vítám tě. Četl jsi už mou poslední knihu?“ *(ukáže mu jí)* „Je fakt dobrá.“

OSOBA: „Ne tu jsem ještě nečetl. Ale chtěl jsem ti říct něco důležitého.“ (*rozhlédne se kolem sebe a pak se nakloní k Sokratovi, který sedí*) „Ten tvůj přítel prý.....“

SOKRATES: „Počkej chvíli! Už jsi to, co mi chceš říct, nechal přesít přes tři síta?“

OSOBA *zmateně*: „Jaké tři síta zase?“

SOKRATES: „Podej mi ty tři síta.“ (*osoba mu je podá*). „Je třeba se podívat, jestli to co mi chceš říct, projde všemi třemi síty. První (*ukazuje*) je síto pravdy. Jsi si jistý, že všechno co chceš říct je čistá pravda?“

OSOBA *si prohlíží síto v ruce Sokrata a po chvíli řekne*: „No vlastně to nevím jistě. Jen jsem to slyšel od ostatních.“

SOKRATES *přikývne, odloží první a vezme do ruky druhé síto*: „Druhé síto je síto dobroty. Je to co mi chceš říct, i když to není úplně pravdivé, aspoň dobré?“

OSOBA *si prohlíží síto v ruce Sokrata a po chvíli řekne*: „No musím se přiznat, že to moc dobré není. Spíš naopak.“

SOKRATES *přikývne, odloží druhé a vezme do ruky třetí síto*: „A tohle poslední síto je síto důležitosti. Je opravdu nezbytné, abys mi tu informaci o mém příteli řekl?“

OSOBA *si prohlíží síto v ruce Sokrata a po chvíli řekne*: „Ne to asi není.“

SOKRATES *se usměje a řekne*: „Vidíš, jestli to co mi chceš říct, není ani pravdivé ani dobré ani nezbytné, pak si to raději nech pro sebe.“

(*NOSIČ SVÍTKU přináší svítek, dá jej OSOBE, ta přečte příkázání a pověsí na desky*)

PÍSEŇ - Svítá 297 Balada velkopáteční (*Shromáždil člověk prý moudrosti své poklad*)

8. SCÉNA - DESÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Postavy: 1. DÍTĚ, 2. DÍTĚ, 3. DÍTĚ, ZÁVIST, NOSIČ SVÍTKU, NA ZÁVĚR VŠICHNI
Rekvizity: kočárek, prince, princezna (panenka), černý plášť

(*na scéně tři holky - každá s jednou hračkou, v kuchyni přichystaná postava v černém*)

1. DÍTĚ: Já to je krásná princezna. Jak se jmenuje?

2. DÍTĚ: Ty máš zase pěkného prince.

3. DÍTĚ: A já mám kočárek. Víte co holky? Budeme si spolu hrát, chcete?

1. DÍTĚ: Ano.

2. DÍTĚ: Jo a půjčíš mi na chvíli ten kočárek?

3. DÍTĚ: Jasně a budeme se střídat ve vození.

(*ZÁVIST projde kolem dětí přes podium pomalým krokem a jde do zadu*)

3. DÍTĚ: Moje maminka by mi nikdy takovou princeznu ani prince nekoupila.

2. DÍTĚ: Já bych chtěla takový kočárek.

1. DÍTĚ: Já zase nutně potřebuji princeznu. Dostávám na hraní jen samé panáčky. To je otrava.

2. DÍTĚ: Tak dej mi ten kočárek!

1. DÍTĚ: A s mojí hračkou si nikdo hrát nechce.... Já chci tvou princeznu.

3. DÍTĚ: Holky, nic vám nepůjčím. Když nemám prince ani panenku, budu mít aspoň kočárek a vy si svoje hračky noste třeba na zádech.(odejde i s kočárkem dozadu)

2. DÍTĚ: Už si s vámi taky nechci hrát (a odejde dozadu)

1. DÍTĚ: Samotná tu nezůstanu. Holky počkejte na mě!(odběhne za ostatníma dozadu)

(Otevřou se dveře od kuchyně a ostatní herci vycházejí ven a hádají se...jdou dozadu. Pak se zhasne, na chvíli ticho. Pak začne hrát hudba „Vás posílám rozsévat lásku“. NOSIČ SVÍTKU jde s betlémskou hvězdou a příkázáním, přečte je, vyvěsí. Herci přicházejí dopředu se svíčkami. Začne se zpívat píseň. Až když stojí všichni herci na podiu, rozsvítí se světlo.

PÍSEŇ - *Vás posílám rozsévat lásku* (3. sloka: text Pavlína Krupová)

1. Vás posílám rozsévat lásku / sbor + herci
Ku světlu zvat a z pravdy žít
Vás posílám dát život v sázku.
Všem potřebným na blízku být.

2. Ten kdo je sám a víru ztrácí / solo: Pavla Krupová
Pozvání mé snad uvítá
Vždyť se světlem se láska vrací
Pak nevadí pouť trnitá.

3. Na cestě své a v každé době / sbor + herci
těch deset slov můžete ctít
a zkoušet dál stát proti zlobě
v mém jménu přát pokoj a klid.

1. Vás posílám rozsévat lásku / sbor + herci + shromáždění
Ku světlu zvat a z pravdy žít
Vás posílám dát život v sázku.
Všem potřebným na blízku být.

Po dozpívání se herci ukloní, sfouknou svíčky a jdou se posadit. Bohoslužby pokračují.